

RESOLUCIÓ del procediment sancionador núm. PS 28/2010, referent a l'Institut Català de la Salut.

Antecedents

Primer.- En data 12/03/2010 va tenir entrada a l'Agència Catalana de Protecció de Dades, per remissió de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades, una denúncia interposada per una ciutadana contra l'Institut Català de la Salut (en endavant, ICS), per un presumpte incompliment de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (en endavant, LOPD).

En concret, la persona denunciant exposava que l'ICS hauria lliurat a un tercer un justificant d'una vista mèdica relatiu a la seva persona, sense comptar amb el seu consentiment. Per tal de justificar els fets denunciats acompanyava al seu escrit de denúncia una còpia del justificant de visita controvertit emès pel Centre d'Atenció Primària (en endavant, CAP) "Centre" de Sabadell en data 21/01/2010 que va ésser aportat pel representant legal d'una determinada persona jurídica davant el Jutjat del Social núm. 2 de Barcelona en el marc del procediment per acomiadament núm. XXX de Barcelona mitjançant escrit de 22/01/2010 del qual també s'adjuntava còpia.

Segon.- L'Agència va obrir una fase d'informació prèvia (IP 33/2010), d'acord amb el que preveu l'article 7 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, en relació amb l'article 17 de la Llei 5/2002, de 19 d'abril, de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, per tal d'obtenir més informació sobre les circumstàncies dels fets i els subjectes responsables.

En el si d'aquesta fase, el 23/03/2010 es va notificar al CAP depenent de l'ICS que hauria emès el justificant de visita controvertit, el requeriment de 17/03/2010, per mitjà del qual es demanava informació sobre els aspectes següents: en primer lloc, si era cert que en data 21/01/2010 s'havia imprès i lliurat a un tercer un justificant de visita de la persona denunciant i, en cas afirmatiu, que indiquessin quina habilitació legal, al seu entendre, donaria cobertura a aquesta actuació, o bé, si tenien el consentiment de la persona afectada, tot aportant-ne acreditació documental. En segon lloc, es requeria que informessin sobre les raons i finalitats que haurien justificat el lliurament del document a un tercer i, en el seu cas, que aportessin constància documental de la sol·licitud que hagués formulat el tercer per tal d'obtenir el document. A l'últim, es sol·licitava que identifiquessin l'usuari que hauria expedit aquest justificant, així com que informessin sobre l'existència d'algun protocol d'actuació en relació a l'expedició de justificants i, en el seu cas, que aportessin una còpia.

El CAP "Centre de Sabadell" va donar resposta a aquest requeriment mitjançant escrit de 29/03/2010, que va tenir entrada en aquesta Agència en data 06/04/2010 en què, entre d'altres, s'exposava que *"no hi ha constància informàtica d'haver imprès i lliurat un justificant de visita a la persona de referència en el vostre escrit, atès que el programa informàtic d'Història Clínica d'Atenció Primària (e-CAP) no ho registra."*

Tercer.- Posteriorment, en data 27/04/2010 l'Agència va realitzar un acte d'inspecció presencial a la seu del CAP "Centre" de Sabadell de l'ICS, per verificar determinats aspectes relacionats amb l'expedició dels justificants de visita mèdica. En aquell acte d'inspecció presencial davant les preguntes efectuades pels inspectors els representants del CAP inspeccionat van efectuar les següents manifestacions :

- Que el justificant acompanyat per la persona denunciant amb el seu escrit de denúncia, va ser emès per una persona que presta serveis al CAP en la data i hora que consten en el mateix.
- Que els justificants de visita es poden expedir durant la visita, o bé, amb posterioritat a la mateixa, en ambdós casos acreditant la identitat del pacient mitjançant la targeta sanitària.
- Que també es pot lliurar el justificant de visita per mitjà de representació, mostrant també en aquest cas la targeta sanitària del pacient atès.
- Que no queda constància de qui sol·licita el justificant ni de la pròpia emissió del justificant.
- Que l'usuari que consta al justificant controvertit, és un treballador d'aquell CAP.
- Que el personal d'admissions resta autoritzat a emetre justificants de visita sempre que la persona hagi estat prèviament visitada en el CAP.
- Que el personal no sanitari té accés a la informació relativa a les visites mèdiques, així com d'altra informació administrativa, sense que tinguin mai accés a informació clínica dels pacients.
- Que tot el personal, sanitari i no sanitari, s'han d'identificar per accedir al sistema informàtic amb usuari i contrasenya. En cas que un mateix ordinador pugui ser utilitzat per diferents usuaris, cada vegada que hi accedeixen han d'identificar-se de nou.
- Que no disposen d'un registre d'accessos en relació a l'emissió dels justificants de visita.

Quart.- De conformitat amb el que consta al Registre de Protecció de Dades de Catalunya, dependent d'aquesta Agència, l'ICS és responsable del "*Fitxer de pacients de la Divisió d'Atenció Primària de l'Institut Català de la Salut*", el qual d'acord amb el que consta a l'ordre de creació SLT/519/2006, de 03/11/2006, té com a finalitat "*garantir el registre i seguiment del tractament mèdic sanitari, sociosanitari i social que els centres donen a les seves persones usuàries, pacients o residents, així com el continuum assistencial de les persones pacients ateses*".

Cinquè.- En data 30/06/2010, la directora de l'Agència Catalana de Protecció de Dades va acordar iniciar procediment sancionador contra l'ICS, d'una banda, per una presumpta infracció molt greu prevista a l'article 44.4 g) LOPD, en relació amb l'article 10 del mateix text legal; i de l'altra, per una presumpta infracció greu prevista a l'article 44.3 h) LOPD, en relació a l'article 9 de la mateixa i 103 del Reial decret 1720/2007, de 21 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament de la LOPD (en endavant, RLOPD). Així mateix, va nomenar instructor de l'expedient al funcionari de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, XXX.

Aquest acord d'inici es va notificar, juntament amb el plec de càrrecs, a l'entitat imputada en data 09/07/2010. Respecte a la persona denunciant es van dur a terme diversos intents de

notificació al domicili que assenyalava a la seva denúncia en dies i hores diferents, però tots ells van resultar infructuosos.

En el plec de càrrecs s'atorgava a les parts interessades un termini de deu dies hàbils comptadors a partir del dia següent de la notificació per formular al·legacions, presentar documents i proposar la pràctica de proves que consideressin convenients per a la defensa dels seus interessos.

Sisè.- Durant el termini per formular al·legacions, en data 16/07/2010, es va donar vista de l'expedient a la persona representant legal de l'ICS, un cop acreditada la seva representació, així mateix se li va facilitar còpia del seu contingut.

Posteriorment, en data 19/07/2010, l'ICS va formular al·legacions al plec de càrrecs, rebudes en aquesta Agència el dia 22/07/2010. En el mateix escrit se sol·licitava que s'incorporés al procediment com a prova documental una còpia de la resolució R/01964/2008 dictada pel director de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades en data 05/02/09 (Document núm.1), així com una impressió de pantalla del registre d'accessos referent a justificants de visita mèdica expedits pel CAP "Centre" de Sabadell en data 21/01/2010, entre els quals es troba, d'acord amb les seves manifestacions, el que fa referència a la persona denunciant. La documentació esmentada va quedar incorporada en aquest procediment sancionador.

Setè.- En data 13/10/2010 l'instructor d'aquest procediment va formular proposta de resolució, per la qual proposava que la Directora de l'Agència Catalana de Protecció de Dades declarés que l'ICS havia incorregut en una infracció molt greu prevista a l'article 44.4 g) en relació amb l'article 10, ambdós de la LOPD; així com no declarar la comissió de la infracció greu prevista a l'article 44.3 h) LOPD, en relació a l'article 9 de la mateixa llei. En aquesta proposta s'analitzaven les al·legacions presentades davant el plec de càrrecs per part de l'ICS.

Aquesta proposta de resolució, que va ser notificada tant a la persona denunciant com a l'ICS, el dia 20/10/2010, els concedia un termini de deu dies, comptadors a partir de l'endemà de la data de notificació, per tal que formulessin les al·legacions que estimessin convenients.

Vuitè.- En data 26/10/2010 va tenir entrada a l'Agència un escrit de l'ICS de 25/10/2010, pel qual formulava al·legacions a la proposta de resolució. Aquestes al·legacions s'analitzen a l'apartat tercer dels fonaments de dret.

La persona denunciant no ha formulat al·legacions davant la proposta de resolució.

Del conjunt de les actuacions practicades en aquest procediment es consideren acreditats els fets que seguidament es detallen com a fets provats.

Fets Provats

Únic.- En data 21/01/2010 un treballador del CAP "Centre" de Sabadell depenent de l'ICS, va emetre i lliurar a un tercer un justificant de visita mèdica referent a la persona denunciant, en el qual hi constaven el seu nom i cognoms, així com la circumstància d'haver estat atesa en el

CAP esmentat per raons de salut (en concret en data 11/01/2010) i la durada d'aquesta visita, sense que aquesta hagués atorgat la seva autorització o consentiment. La denunciante va tenir coneixement d'aquest lliurament perquè el justificant en qüestió va ésser aportat pel representant legal d'una determinada persona jurídica mitjançant escrit de data 22/01/10 davant el Jutjat del Social núm. 2 de Barcelona en el marc d'un procediment per acomiadament en el qual hi tenia la condició de part.

Fonaments de Dret

Primer.- És d'aplicació al present procediment el previst al Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat d'acord amb l'article 17 de la Llei 5/2002, de 19 d'abril, de l'Agència Catalana de Protecció de Dades i el Títol VII de la LOPD. És competent per resoldre aquest procediment sancionador, la directora de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, de conformitat amb l'article 15 del Decret 278/1993, l'article 5 de la Llei 5/2002, de 19/04, de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, i l'article 15 del Decret 48/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut de l'Agència Catalana de Protecció de Dades.

Durant la tramitació del present procediment sancionador s'ha aprovat la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, vigent des del 28/10/2010, en virtut de la qual l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades se subroga en la posició jurídica de l'Agència Catalana de Protecció de Dades (DT 1a). Tot i que l'entrada en vigor d'aquesta Llei no afecta la tramitació del procediment ni la resolució que aquí s'adopta, s'hi fa menció atès que en el moment de dictar-se la resolució, l'Autoritat s'ha subrogat en la posició de l'Agència.

Segon.- En el curs del procediment sancionador l'ICS va formular al·legacions davant el plec de càrrecs, les quals es van abordar de forma motivada a la proposta de resolució, motiu pel qual, es dóna en aquest punt per reproduïda la resposta efectuada per l'instructor.

Tercer.- Dit l'anterior, procedeix abordar les al·legacions que davant la proposta de resolució ha formulat l'entitat imputada.

3.1.- Sobre la consideració del document lliurat com a dada mèdica.

En aquest punt, l'ICS es ratifica en allò que va manifestar en les al·legacions presentades davant el plec de càrrecs, en el sentit que la informació referent a la visita mèdica no es pot considerar com una dada de salut. Afegeix que segons la doctrina no existeix una relació exacta de què s'ha d'entendre per dada de salut, la qual cosa tampoc es troba recollida a la legislació específica sanitària ni a la LOPD. Així les coses, l'ICS considera que el concepte de dada de salut, en sentit ampli, no pot abastar la consulta mèdica en un establiment sanitari.

Davant aquesta al·legació, que certament reitera allò manifestat ja anteriorment per l'ICS, cal partir de la premissa que -tal com exposava l'instructor a la proposta de resolució- la normativa de protecció de dades quan es refereix a dades de salut ho fa en sentit genèric, sense establir cap limitació. Així, l'article 5 g) RLOPD defineix per primer cop les dades de caràcter personal relacionades amb la salut, com "*les informacions que concerneixen la salut*

passada, present i futura, física o mental, d'un individu. En particular, es consideren dades relacionades amb la salut de les persones les referides al seu percentatge de discapacitat i a la seva informació genètica."

És a dir, el concepte es refereix a qualsevol tipus d'informació que incorpori algun element vinculat a la salut, i en aquest sentit, la circumstància d'haver estat atesa en una consulta d'un centre sanitari deriva precisament de circumstàncies vinculades a la salut de la persona.

Així mateix, el concepte de dada de salut s'ha d'interpretar àmpliament, la qual cosa es fa palesa tant en el punt 45 de la Memòria del Conveni 108 del Consell d'Europa, com en la doctrina del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees, i aquest criteri l'ha recollit la jurisprudència interna en casos d'aplicació de la LOPD. En aquest sentit, cal destacar la Sentència de l'Audiència Nacional de 17/12/2008, que en el seu fonament quart recull aquest criteri, referent a la definició del concepte dades de salut:

"En cuanto a que se entiende por datos de salud, que la LOPD no define, es el apartado 45 de la Memoria Explicativa del Convenio 108 del Consejo de Europa, el que indica que su concepto abarca "las informaciones concernientes a la salud pasada, presente y futura, física o mental, de un individuo", pudiendo tratarse de informaciones sobre un individuo de buena salud, enfermo o fallecido" añadiendo que "debe entenderse que estos datos comprenden igualmente las informaciones relativas al abuso del alcohol o al consumo de drogas."

Se trata de un concepto amplio, según la Sentencia del Tribunal de Justicia de las Comunidades Europeas, Sala Pleno, de 6 de noviembre de 2003, asunto C-101/2001 (Caso Lindqvist), en la que se razona que la indicación, en una pagina web de Internet, de que una persona se ha lesionado un pie y está en situación de baja parcial constituye un dato personal relativo a la salud, empleada por la Directiva 95/46/CE, debe ser interpretada de forma amplia, que comprenda la información relativa a los aspectos físicos y psíquicos de la salud de una persona.

La SAN, Sec.1ª, de 27-04-2005 (Rec. 305/2003) considera, por ejemplo, que el porcentaje sobre discapacidad es un dato relativo a la salud y ello porque cualquier forma de discapacidad conlleva, en si misma, una minusvalía ó una disfunción en el órgano del cuerpo afectado.(...)"

Aquesta interpretació àmplia del concepte de dada de salut també ha estat ratificada, recentment, pel mateix Tribunal, en Sentència d'11/03/2010.

Per tant, al contrari del que manifesta l'ICS i tal com exposa la jurisprudència que s'ha exposat, el concepte de dada personal relativa a la salut s'ha d'interpretar en sentit ampli. És per això que el fet que la persona denunciant hagi estat assistida en una consulta mèdica d'un establiment sanitari s'ha de considerar com una dada de salut, doncs permet inferir que la persona afectada es va personar al centre esmentat per motius de salut, així com que va ser atesa, la qual cosa s'ha de considerar una informació que concerneix a la seva salut.

Així, també s'ha de descartar la possibilitat que la denunciante acudís al CAP amb la finalitat de realitzar qualsevol tràmit administratiu, atès que com s'indica expressament en el mateix justificant expedit, la persona denunciante va ser atesa i visitada en aquest establiment sanitari.

Del conjunt d'al·legacions que s'ha abordat en aquest apartat, aquesta al·legació no pot reeixir.

3.2.- Sobre la manca d'aplicació del principi de proporcionalitat en proposar la sanció.

A aquest respecte, l'ICS considera que l'instructor al formular la proposta de resolució no va observar el principi de proporcionalitat, atès que al seu entendre, no és el mateix revelar una *“dada de gran transcendència sanitària que una altra que, en el fons, no revela cap informació clínica”*, motiu pel qual considera que en el present cas és d'aplicació l'establert a l'article 45.5 LOPD. A més, l'entitat imputada entén que no s'ha causat un *“perjudici greu”* a la denunciante, atès que el justificant de visita es va donar a conèixer en el marc d'un procediment laboral, per la qual cosa exposa que *“no hem d'oblidar que, si ho hagués sol·licitat el jutge que instruïa el procediment, al capdavant aquesta informació s'hauria finalment lliurat.”*

El principi de proporcionalitat, previst per a l'àmbit sancionador en general a l'article 131 de la Llei 30/1992, està recollit per la normativa de protecció de dades quan gradua la quantitat de les sancions econòmiques (article 45.4 LOPD) en funció de la concurrència de determinades circumstàncies –com entre d'altres, el grau d'intencionalitat-, i el mateix article preveu la possibilitat d'establir la quantitat de la sanció aplicant l'escala relativa a la classe d'infraccions que precedeixi immediatament en gravetat a aquella inicialment imputada (article 45.5 LOPD). Cal precisar però, que aquesta previsió no és d'aplicació al present cas ja que només ho és en aquells casos en què el procediment sancionador finalitza amb la imposició d'una sanció econòmica o multa, d'entre les previstes en el mateix article 45 de la LOPD. En el cas que ens ocupa el règim sancionador aplicable és el règim específic dels articles 46 de la LOPD i 21 de la Llei 32/2010, atesa la naturalesa jurídica de l'entitat imputada, règim que no contempla la imposició de multa, sinó que en aquests casos, en cas que la resolució del procediment finalitzi amb la declaració de la infracció que correspongui, la mateixa resolució ordena les mesures que en el seu cas calgui adoptar perquè cessin o es corregeixin els efectes de la infracció, sense que s'imposi una sanció econòmica que permeti entrar en joc els criteris de graduació dels apartats 4 i 5 de l'article 45 LOPD.

Certament, tal com sosté l'ICS, no és el mateix revelar que una persona s'ha visitat amb un metge, que revelar que algú és portador del VIH, però des de la perspectiva de la normativa de protecció de dades personals, no existeix distinció, ja que en ambdós casos estem davant dades de salut. En efecte, la normativa esmentada no ha previst cap classificació que distingeixi entre les dades relatives a la salut, en funció del seu nivell de sensibilitat. Així, no es distingeix entre dades *“gran transcendència sanitària”* o dades que, segons l'entitat imputada, no revelen cap informació clínica.

En relació a l'absència de perjudici invocada per l'entitat imputada, és necessari assenyalar que el tipus infractor que s'imputa a l'ICS en aquest procediment sancionador –article 44.4 g) LOPD-, no exigeix la concurrència de perjudici algun a terceres persones. No obstant l'anterior, cal puntualitzar que la mateixa vulneració de l'article 10 LOPD, ja afectaria l'essència

del dret a la protecció de dades de la persona afectada, en la mesura que es van donar a conèixer unes dades relatives a la salut a terceres persones.

A més, també és oportú descartar la interpretació efectuada per l'ICS, consistent en què, al cap i a la fi, la informació que es va facilitar a un tercer qui ho va utilitzar en el marc d'un procediment judicial, també s'hauria revelat al jutge si aquest ho hagués demanat.

Davant aquesta afirmació, és necessari distingir entre la comunicació de dades personals que es pugui fer a un òrgan judicial perquè aquest ho ha requerit, cessió que no requereix el consentiment de la persona afectada de conformitat amb l'habilitació recollida a l'article 11.2 d) LOPD; de la comunicació a un tercer diferent a l'afectat, que requerirà el consentiment de la persona afectada, que ha de ser a més exprés en el cas de dades de salut. Al respecte, durant la tramitació del procediment l'ICS en cap moment no ha aportat cap element tendent a acreditar que l'òrgan judicial hagués sol·licitat la informació controvertida.

Per tot el que s'ha exposat, aquesta al·legació tampoc no pot prosperar.

Quart.- En relació als fets que s'han declarat provats, és d'aplicació l'article 44.4 g) LOPD, que tipifica com a infracció molt greu:

“g) La vulneració del deure de guardar secret sobre les dades de caràcter personal a què fan referència els apartats 2 i 3 de l'article 7, així com les que hagin estat recollides per a finalitats policials sense el consentiment de les persones afectades.”

En relació a aquest tipus infractor, l'article 10 LOPD regula el deure de secret, determinant que:

“El responsable del fitxer i els qui intervinguin en qualsevol fase del tractament de les dades de caràcter personal estan obligats al secret professional pel que fa a les dades i al deure de guardar-les, obligacions que subsisteixen fins i tot després de finalitzar les seves relacions amb el titular del fitxer o, si s'escau, amb el seu responsable.”

Així doncs, d'acord amb aquest precepte el responsable del fitxer i els qui intervinguin en qualsevol fase del tractament de dades de caràcter personal estan sotmesos al deure de secret professional en relació a les dades personals que tracten. Aquest deure de secret comporta, segons la dicció de l'article 10 de la LOPD, el deure de custodiar amb diligència les dades personals objecte de tractament, per tal d'evitar que aquestes puguin ser conegudes per tercers, fora dels casos permesos per la Llei. La persona física titular de la dada ha de tenir la garantia que el responsable del tractament actuarà amb respecte al deure de secret.

Les obligacions del secret professional i custòdia de les dades que disposa el precepte esmentat, suposa una garantia que la informació registrada no traspasarà l'àmbit del responsable del fitxer, assegurant així al titular de les dades tractades que aquestes no seran conegudes per terceres persones, llevat el que disposen altres preceptes de la LOPD. És a dir, l'obligació establerta a l'article 10 de la LOPD té com a finalitat evitar que, per part del responsable del fitxer i els qui intervinguin en qualsevol fase del tractament, es produeixin filtracions de dades personals no consentides per les persones titulars de les mateixes. Així, el

Tribunal Superior de Justícia de Madrid ha declarat en la seva sentència de 19/07/2001: *"El deber de guardar secreto del artículo 10 queda definido por el carácter personal del dato integrado en el fichero, de cuyo secreto sólo tiene facultad de disposición el sujeto afectado, pues no en vano el derecho a la intimidad es un derecho individual y no colectivo. Por ello es igualmente ilícita la comunicación a cualquier tercero con independencia de la relación que mantenga con él la persona a que se refiera la información (...)".*

En aquest mateix sentit, la Sentència de l'Audiència Nacional de data 29/03/2006 es pronuncia al fonament de dret tercer en els termes següents:

"El deber de secreto profesional que incumbe a los responsables de ficheros automatizados, recogido en el artículo 10 de la Ley Orgánica 5/1992, comporta que el responsable de los datos almacenados no se pueden revelar ni dar a conocer su contenido teniendo el "deber de guardarlos, obligaciones que subsistirán aún después de finalizar sus relaciones con el titular del fichero automatizado o, en su caso, con el responsable del mismo" (artículo 10 citado).

Este deber es una exigencia elemental y anterior al propio reconocimiento del derecho fundamental a la libertad informática a que se refiere la STC 292/2000, y por lo que ahora interesa, comporta que los datos tratados automatizadamente, como son los datos relativos a la información fiscal, no pueden ser conocidos por ninguna persona o entidad, pues en eso consiste precisamente el secreto.

Este deber de sigilo resulta esencial en las sociedades actuales cada vez más complejas, en las que los avances de la técnica sitúan a la persona en zonas de riesgo para la protección de derechos fundamentales, como la intimidad o el derecho a la protección de los datos que recoge el artículo 18.4 de la CE. En efecto, este precepto contiene un "instituto de garantía de los derechos a la intimidad y al honor y del pleno disfrute de los derechos de los ciudadanos que, además, es en sí mismo un derecho o libertad fundamental, el derecho a la libertad frente a las potenciales agresiones a la dignidad y a la libertad de la persona provenientes de un uso ilegítimo del tratamiento mecanizado de datos" (STC 202/2000). Este derecho fundamental a la protección de los datos "persigue garantizar a esa persona un poder de control sobre sus datos personales, sobre su uso y destino" (STC 292/2000) que impida que se produzcan situaciones atentatorias con la dignidad de la persona, "es decir, el poder de resguardar su vida privada de una publicidad no querida".

En definitiva, es considera acreditat que l'ICS, ha comès una infracció molt greu prevista a l'article 44.4 g) en relació amb l'article 10 LOPD.

Cinquè.- Els articles 46 de la LOPD i 21.2 de la Llei 32/2010 preveuen que quan les infraccions siguin comeses per una administració pública, la resolució que declari la comissió d'una infracció, haurà d'establir les mesures que escau adoptar perquè cessin o es corregeixin els efectes de la infracció. Doncs bé, com assenyalava l'instructor a la proposta de resolució, no escau efectuar cap requeriment d'adopció de mesures, atès que de les actuacions d'investigació dutes a terme s'infereix que la infracció no obeeix a una conducta sistemàtica, sinó que es tractaria d'un fet aïllat.

Com indicava l'instructor, es considera convenient assenyalar que en aquells processos en què es facilita informació referent a una persona física -com seria el cas del justificant de

visita- cal garantir que es lliura a la persona afectada, i en cas que sigui una persona diferent, caldrà assegurar que se l'ha autoritzat a l'efecte.

Fent ús de les facultats que em confereixen l'article 13 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat de Catalunya,

RESOLC

Primer.- Declarar que l'Institut Català de la Salut ha comès una infracció molt greu prevista a l'article 44.4 g) en relació amb l'article 10, ambdós de la LOPD.

Segon.- Notificar aquesta resolució a l'Institut Català de la Salut i a la persona denunciant.

Tercer.- Comunicar aquesta resolució al Síndic de Greuges, mitjançant el seu trasllat literal, segons el que especifica l'Acord Tercer del Conveni de Col·laboració entre el Síndic de Greuges de Catalunya i l'Agència Catalana de Protecció de Dades de data 23 de juny de 2006.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa d'acord amb els articles 26.2 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades i 14.3 del Decret 48/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, les parts interessades poden interposar, amb caràcter potestatiu, recurs de reposició davant la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, en el termini d'un mes a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb el que preveu l'article 116 i següents de la Llei 30/1992 o bé interposar directament recurs contenciós administratiu davant els Jutjats del Contenciós Administratiu, en el termini de dos mesos a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb els articles 8, 14 i 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Igualment, les parts interessades poden interposar qualsevol altre recurs que considerin convenient per a la defensa dels seus interessos.

La directora

Esther Mitjans i Perelló

Barcelona, 24 de novembre de 2010